

ŠŤASTNÝ PRINC

Pohádku Oscara Wilda upravil Karel Šefrna

- Blanka: Vprostřed města byla kdysi odhalena socha. Socha Šťastného prince.
Karel: Místo očí dva safíry, velký rubín na jilci meče, zvláštní záře ho obklopovala.
Blanka: Všichni lidé se mu obdivovali.
Karel: Je krásný jako větrný kohout, řekl jeden z konšelů, jenž si přál získat pověst člověka s uměleckým vkusem.
Blanka: Proč nejsi jako Šťastný princ? ptala se něžná matka svého chlapečka.
Karel: Plakal. Plakal pro měsíc.
Blanka: Šťastný princ nepláče.
Karel: Vypadá jako anděl, řekly děti ze sirotčince. - Jak to víte? ptal se učitel matematiky. Vždyť jste žádného anděla nikdy neviděly.
Blanka: Oh přece. Viděly jsme ho ve snu.
Karel: Učitel matematiky se zamračil a tvářil se velmi přísně. Neschvaloval, aby děti snily.
- Zpěv:* Daleko od města na břehu řeky
vylétla vlaštovka jak černý stín
můru že dohoní, můru že chytí
v letu se zastaví...
jen si leť žlutá můro
nechám tě žít.
- Blanka: Jsi krásná. Krásná, krásná! Krásná... třtino. Mohu tě milovat?
Karel: A třtina se jí hluboce uklonila. Takové bylo její dvoření a trvalo celé léto.
Karel a Blanka: To jsou směšné námluvy, to jsou směšné námluvy
Blanka: Štěbetaly ostatní vlaštovky.
Karel: Ona nemá žádné peníze...
Blanka: ...ale příliš mnoho příbuzných.
Karel: Příliš mnoho, příliš mnoho. - A skutečně řeka byla plná třtin.
Blanka: Když nastal podzim, vlaštovky odletěly.
Karel: Tehdy se jí, osamělé začalo stýskat.
Blanka: Musím na jih. Poletíš se mnou? - Ale třtina zavrtěla hlavou. Tak byla oddána svému domovu. - Letím k pyramidám, nashledanou.
Zpěv: Vzhůru k pyramidám, vzhůru k pyramidám
vzhůru k pyramidám vede moje touha
proč má velká řeka Nil,
proč má být duše mojí cíl...
vzhůru k pyramidám...
- Karel: Letěla celý den. Večer spatřila sochu.
Blanka: Zde se usadím. Je tu krásné místo a dost čerstvého vzduchu. Mám zvláštní ložnici, řekla tiše. - Tu najednou padla na ni veliká krůpěj. - To je zvláštní. - Podivila se. - Obloha čistá a přece prší. Podnebí v severní Evropě je opravdu hrozné! - Potom spadla druhá krůpěj. - K čemu je socha, nemůže-li chránit před deštěm. A rozhodla se odletět.
Karel: Ale než rozevřela křídla, spadla třetí kapka.

Blanka: Vlaštovka se podívala vzhůru. Oči Šťastného prince byly plné slz. (*cink*) - Kdo jsi?

Karel: Jsem Šťastný princ.

Blanka: A proč tedy pláčeš?

Karel: Když jsem byl živ, nepoznal jsem slzy. Žil jsem za vysokou zdí a všechno kolem mě bylo tak krásné. Zpívali jsem, tančil. Říkali mi Šťastný princ a opravdu jsem šťastný byl, je-li rozkoš štěstím. Tak jsem žil a tak jsem zemřel.

Blanka: Jak smutné!

Karel: Až teď po smrti vidím všechnu ošklivost a bídu svého města. A proto, ačkoliv mám srdce z kamen... pláču.

Blanka: Princí!

Karel: Nedaleko odtud je chudý dům. Leží v něm nemocný chlapec. Má horečku a matka mu nemůže dát než říční vodu. Chlapec pláče. Vlaštovko, vlaštovko, vlaštovičko. Donesla bys jí rubín z jilce mého meče? Sám se nemohu pohnout.

Blanka: Očekávají mě v Egyptě. A navíc myslím, že nemám chlapce ráda. Loni v létě na mě házeli kamení. Nikdy mě ovšem nezasáhli - my vlaštovky umíme příliš dobře létat a mimo to já pocházím z rodiny proslulé obratností - ale přece to byl projev jejich neúcty.

Karel: Vlaštovko...

Blanka: Je zde velice chladno – řekla - ale zůstanu s tebou ještě jednu noc a budu tvým poslem.

Karel: Vlaštovičko!! - A tak vlaštovka vykloula velký rubín z princova meče a nesla ho přes střechy města. Vlétla dovnitř, položila rubín na stůl, začala lehounce kroužit nad postelí a ovívala chlapci čelo svými křídly.

Blanka: Jak pěkně se ochladilo...

Karel: ...řekl chlapec a upadl do lahodné dřímoty. Pak se vlaštovka vrátila k princí a řekla mu, co udělala.

Blanka: To je podivné, ale cítím, že je mi tepleji, ačkoliv je taková zima.

Karel: To proto, že jsi vykonala dobrý skutek. - Vlaštovka o tom přemýšlela a potom usnula.

Blanka: Když se rozbřeskl den, zalétla k řece a vykoukala se.

Karel: Jak zajímavý zjev - řekl profesor ornitologie. - Vlaštovka v zimě! - a napsal o tom dlouhý dopis do místních novin. Mnozí lidé ho citovali, poněvadž v něm našli mnoho slov, jimž nerozuměli.

Blanka: Dnes v noci poletím do Egypta!

Karel: Vlaštovko, vlaštovko, vlaštovičko, zůstaň tu ještě jednu noc.

Blanka: Očekávají mě v Egyptě!

Karel: Daleko na konci města vidím chlapce v podkroví. Snaží se dokončit hru pro divadelního ředitele, ale je mu příliš zima aby mohl ještě psát.

Blanka: Mám mu donést další rubín?

Karel: Nemám už žádný, ale zůstaly mi mé oči. Jsou ze vzácných safírů. Vezmi jeden...

Blanka: Můj drahý princí nemohu... - a dala se do pláče.

Karel: Vlaštovko, vlaštovko, vlaštovičko...

Blanka: Vzala safír a s pláčem letěla do studentova podkroví.

Karel: Drahý kámen. Začínají mě uznávat! To mi poslal nějaký můj veliký ctitel. Dopíši hru!

Blanka: A vypadal docela šťastně.

Karel: Celý den strávila vlaštovka u vody.

Blanka: Cestuji do Egypta! Cestuji do Egypta!! - radovala se vlaštovka, ale nikdo ji neposlouchal.

Karel: Když vyšel měsíc, vrátila se k Šťastnému princí.

Blanka: Přišla jsem ti dát sbohem

Karel: Vlaštovko, vlaštovko, vlaštovičko. Zůstala bys se mnou ještě jednu noc?

Blanka: Je zima a brzy přijde mrazivý sníh. V Egyptě slunce teple září a zelené palmy a teplo, teplo!!! A moji druhové už si stavějí hnízda... Drahý princí, musím tě opustit, ale nikdy na tebe nezapomenu.

Karel: Dole na náměstí stojí holčička a prodává zápalky. Nechala je spadnout do vody a všechny se zkazily.... pláče...

Blanka: Byl bys docela slepý!!

Karel: Na tom nezáleží... vlaštovko, vlaštovko, vlaštovičko...

Blanka: Jé, to je roztomilé sklíčko!! - zvolala dívěnka a se smíchem a běžela domů.

Karel: Vlaštovka se vrátila k princí.

Blanka: Teď jsi slepý. Teď s tebou zastanu navždy. Mám tě ráda...

Karel: V noci napadl sníh a se sněhem přišel mráz. Vlaštovka cítila, že umírá.

Blanka: Sbohem, drahý princí - zašeptala. - Dovolíš, abych ti políbila ruku?

Karel: Jsem rád, že konečně odlétáš do Egypta vlaštovičko.

Blanka: Není to Egypt, kam odlétám. Smrt je bratrem spánku, není? - Políbila Šťastného prince a padla mu k nohám."

Karel: V té chvíli zazněl z nitra sochy podivný tichounký praskot. Princovo kamenné srdce se rozpadlo ve dvě. Byl tehdy zajisté nelítostný mráz.

Zpěv: Proč má být velká řeka Nil
 proč má být duše mojí cíl....
 vzhůru k pyramidám, vzhůru k pyramidám
 vzhůru k pyramidám
 vede moje touha...

Z repertoáru souboru C Svitavy, 1979